

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Brevis Synopsis Vitæ, Ac Virtutum P. Antonii Iulii Brignole E Societate Iesv

Visconti, Giovanni Maria

Antverpiæ, 1671

Cap. XI. Mortificationes corporales P. Antonii Iulii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43372

runt illum magnum & celebrem coram Deo, & mundo: eoque non potuit pervenire, nisi acquisitione laboriosa, & generosa mortificatione, ac Domino perfecto omnium suarum affectionum.

C A P V T X I.

Mortificationes corporales P. Antonii Iulii.

VT transeamus jam à mortificatione spiritus ad mortificationem corporis; magna admodum fuit animositas, quâ usus est in tractando corpore cum summâ austeritate; cuius affatim habuit copiam in variis tolerantia occasionibus, aliis quidem compluribus Religiosis communibus, & usitatis; sed in illo cumulatis & geminatis ob circumstantias peculiare, per quas Christus Deus, & Dominus noster eum dignum faciebat duplici honore in patiendo pro ejus amore, Interea quo se fatigabat *in verbo & doctrina*, affligebat se geminatè in laboribus

bus numquam intermissis concionum, cum exactissima observantia regulari. Molestias itinerum exhauriebat cum incuria sibi consulendi. Accedebat debilitas valetudinis cum abstinence recreationum & quietis subtractione. Asperitas paupertatis cum rigore gaudebat se cruciari. Incommoda quæ subibat non permittens sibi ministrari, in ætate matura & servitiis diuturno jam tempore assueta. Quæ tractatio personæ, quam diu patienter toleraverat etiamsi alia non jungerentur, poterat illi conciliare æstimationem, viri, qui spiritu præditus esset non mediocris poenitentia. Hæc tamen quia non adeo apparebant foris, tantum laudem communem ei provocabant. In particulari vero in profectioibus quas tam crebro confecit, tempestate anni maximè inclementi, exempli gratia, mense Ianuario, quando in more positum est Concionatoribus Italiae se transferre à Natalitiorum concionibus ad pulpita Quadragesimæ; tanta cupiditate ferebatur patiendi, & incommoda subeundi, ut peiora semper sibi

sibi sumeret in provisionibus, & viatico; in vectura equorum & mulorum; in hospitiiis, in lectis, & victu. Et tamen in itinere quod fecit Genuâ Lucam, cum, se coram, socii sermocinarentur, de incommodis quæ subire oporteret viatores, respondit ipse se numquam talia expertum: & speciatim quod numquam sibi obtigisset equus meritorius malus, & difficilis incessus. Quod cum omnes in admirationem raperet, non sciebant cui tribuere causam, nisi vel solatiis quibus à Deo intus inter patiendi occasiones præveniebatur; vel animi ejus magnitudini, cui exiguum erat quidquid toleraret molestiarum, & expetebat plures, quamvis aliis nimium multæ viderentur. Equidem in suis istis patientiæ exercitiis non est dissimulandum, quam virtus ejus esset industria & ingeniosa: illud etenim quod faciebat ex intentione patiendi, ut multis in casibus peculiaribus fuit observatum, tangebatur tali larva inadvertentiæ, ut tribueretur genio cuidam oscitantæ, & esset in opinione, quod nesciret illa curare,

rare,

rare, & apprehendere. Id quod illi proderat non solum ad hoc quod intendebat, nimirum ad thesaurum suum subducendum periculo, eum non ferens publicè in via grassatorum oculis expositum: verum etiam ad illud quod nolebat; ne videlicet materia patientiæ subtraheretur: Etenim quanto minus sibi prospiciebat; tanto magis conformiter ad rectam regulam Charitatis Superiores invigilabant ut nihil illi deesset, ad lecticam usque, quando necessarium judicabant; & socios qui per viam non tantum ei servirent, sed etiam regerent in iis, quibus opus habiturus esset: Idque declarabant discretè Superiores in digressu: cum auctoritate, quâ, ut isti gubernationi, & commodo de quo multum dolebat, acquiesceret; quâ industriè prætexendo, non fieri hoc ejus causa, sed ob alium finem. Quemadmodum quando postremum ibat Genuam ad dicendum, junctus fuit sub alio titulo ei comes Pater quidam commendatus à prudentia & Charitate; eique serio inculcatum, ut non pateretur eum quidquam in-

incommodi perferre in itinere, & ita eum moderaretur, ut vires integras illi servaret, quæ laboribus quadragesimalibus sufficerent. At P. Antonius Iulius spiritum illum ardentem poenitentiae, qui eum à mundo convertit ad Deum, atque etiam demum in sæculo eum repleverat odio sui Sancto, numquam minus cessabat ventilare, & animare & impellere nescio quem fervorem usque ad iudicium excessus, quo patefaceret, quod cruciatus & molestiae vitae religiosæ, & prædicationis Evangelicæ, essent deliciae animarum Innocentium; ad quos ipsum oporteret adiungere asperitates animarum poenitentium. Atque ita sæpius confidenter quasi scrupulum cui-dam amico ex Patribus suis Spiritualibus aperuit, multum se vexari à formidine, quæ eum invaserat, quod nimis raras & parvas asumeret poenas, nimisque lautè haberetur; dicens quod moderatio in communi præscripta per regulas nostras, locum relinqueret adjungendi illas, quæ conducerent personis particulariter illo subsidio egentibus:

tibus:

tibus : qualem ipse se censebat esse. Unde petebat multas à Superioribus suis & exercebat omnes, quæ illi permittebantur.

Ex illarum genere, quia sunt clam exercitæ, multæ in obscuro latent; nec in cognitionem nostram deveniunt; & multo minor earum extaret memoria, nisi aliqui Superiores videntes viribus imbecillem, sed animis vividum, ut opera metirentur non ex conatibus, sed robore corporis, per intervalla eum interrogassent quas poenitentias faceret? eum adjuvantes, ut ex fide sibi eas exponeret: & ille ea sinceritate & obedientia quam deferebat illi, cui loco Dei se sciebat obnoxium, ut divinæ voluntati obsequeretur, eas coniecit in chartam. Quarum aliqua folia post mortem ejus inventa sunt penes Superiores. Ex illis compertum est, quod initio vitæ religiosæ plus ejus fervoribus indultum fuerit: Verum ætate crescente, & viribus debilitatis, visum est Superioribus illos accidere multum, unde in ultimo autographo quod ab eo postulat

tum

tum est mense Novembri Anni 1661. paucis mensibus ante obitum, dum prædicaret Adventum Mediolani, annotatæ inveniuntur pauciores austeritates corporales, quam in aliis anterioribus; Ejusmodi tamen, & tam magnæ in homine sene, & exhausto, ut necesse fuerit, & illas ad moderationem revocare, possuntque in exemplum, & pro stimulo proponi junioribus, qui intuitu ejus sunt otiosi, & pigri, & sibi nimium indulgentes. Ac primò quidem ad actiones orationis mentalis & vocalis, adjungebat de suo pœnalia opera situs, quæ efficacia forent ad augendam devotionem intimam & afflictionem extimam. Quælia erant se pronum abiicere in terram, linguâ sua in pavimento formare cruces & brachiis extentis Christum in ea extensum figurare, facere per horam meditationem (dicit ipse in ultimo illo folio) de genibus, sine ullo sustentaculo cui inniteretur, in qua post primam mediam horam (res quæ videtur impossibilis) altera media hora modo perdurabat brachiis in modum crucis
pro-

protenfis, modo lingua solum cruce signabat, modo prosternebat se in terram; quæ tamen subinde mittebat. Iisdem illis actibus secundum mensuram temporis quod dabatur, condiebat aliam mediam horam orationis mentalis, quam faciebat quotidie; quarta parte horæ, quam impendebat gratis Deo agendis post Sacrificium Missæ, examini conscientie vespertino, stationibus obeundis, & aliis orationibus vocalibus per diem occupatus, semper brachia in formam crucis habebat distenta, & subinde terram osculabatur. In quibus occasionibus fuit quandoque casu deprehensus inadvertenter retinere signa in fronte & vultu terræ appressæ, & diu adhærentis. Officium divinum non interrompebat talibus molestiis, sed totum recitabat genuflexus, nulli rei innitens: ut observatum fuit etiam Lucæ quando incipiebat convalescere aliquantulum ex diuturno malo tibiæ quo laboraverat. Solis Dominicis dabat requiem suis brachiis, ne extenderet crucis more in oratione: prout consueverat

fueraſt per plures annos aliis diebus fa-
cere: quibus aſſerebat nullam noxam
per eam vexam adferri ſanitati; quin
imo multum ſpiritui accedere adju-
menti. Cum eſſet ſæcularis, genibus
nudis fundebat bene multas & longas
preces in ſolo duro & aſpero; adeo ut
ſibi contraxerit plagas & vulnera, quæ
illum ad curationem lecto affixerunt;
nec amplius illi deinceps libertatem
reliquerunt, ita ſe cruciandi. Videtur
tamen quod Deus in vicem illi ſubmi-
ſerit illam ægri tudinem tibiæ, qua
diu, multumque fuit vexatus, cum
intumeſceret non ſine magnis dolori-
bus; potiffimum cum Lucæ conciona-
retur, ubi ſummè ædificavit cum Do-
minum Decanum Sancti Michaëlis,
ſummum amicum Patris, totiusque
Societatis, cujus in domo morabatur;
tunc totam ejus familiam, ſingulari ſua
patientia, quâ totis diebus immobilis
permanebat in ſedili, elevatis pedibus,
ad impediendum concurſum humo-
rum ad partem affectam deſluentium;
aut ad minimum quo poſſet quotidie
concionari, ut fecit. Verum ultra hæc

S

con-

constitit illi curatio illius mali multis purgationibus, balneis, & aliis medicamentis, quibus Deus ei lenocinabatur ut solet facere suis amicis.

Disciplinæ initio quando primum se dedit Deo, erant tam atroces, ut magna copia spargeret sanguinem; & Domina ejus Mater dicebat, quod tota inhorresceret cernens subuculas, interulas, & alias vestes interiores horrendè cruentatas. Idem illud asperum regimen suæ carnis profecutus est in Religione, tam crudeliter in eam defæviens, ut Fratres Coadjutores qui lineas vestes colligunt, prehenderint delibutas sanguine: ac in Novitiatu & aliis Collegiis & domibus putarint se obstrictos, superiores de tota hac laniena certiores facere. Undè secuta moderatio, non tamen tanta, quin perseveraverit diu ferè usque ad mortem in consuetudine se flagellandi tribus, imò quinque vicibus, singulis septimanis, per illud spatium temporis, quo illi erat permissum, fassus se recitare tam tractim, quam posset, illos Psalmos *Miserere* qui erant ei assignati ad

ad mensuram. Communiter deinde adiciebat ex devotionibus peculiari- ter assumptis, quandoque triginta tres alias disciplinas, ac similiter alias au- steritates eodem numero singulis an- nis, & alias diversi numeri secundum devotionem, qua utebatur ad impe- trandam à Moderatoribus extraordi- nariam licentiam ad pœnas, præter statas, sibi infligendas; nec poterant ejus fervori denegari; censeri tamen debebant artificiosæ, subreptitiæ & furtinæ. Nec minorem usum habebat se macerandi cingulis ferreis mirificè aculeatis, quos pluries per hebdoma- madem ordinariè gestabat, præter vices, quibus extraordinariam ita se affligendi potestatem sibi concedi de- poscebat. Adeoque qui præerant in concedendo parciores erant, confide- rantes quam exesâ esset carne, exsuc- cus, macilentus, exhaustus, & ita ex- tenuatus, ut ipsemet sibi compatere- tur: quia suo se Superiori manifestans quoties vestitus in nudis asseribus dor- miret, quod sæpenumero faciebat, subjunxit: *Quantumvis macilentia me co-*

gat *asseribus insternere pallium*, aut *vestem aliquam crassiore*; alias *dolor ossium non sineret me dormire*. Et tamen, licet in sæculo illum rigorem quietis sine quiete usurpasset; non poterat tamen sibi temperare, utcumque labores diurni in Religione accessissent continui, & ætas & extenuatio. Quin ad minimum sibi in fine vitæ à P. Provinciali veniam postularet dormiendi vestitum, bis per septimanam, adjungens; *non in assibus, quia durante hac mea macie, timeo ne mihi nocerem, sed super culcitra*. Cum autem & hoc illi esset negatum, modum adinvenit quo lectum communem redderet incommodum & dolorificum; uti fecit anno integro nominatim Mediolani, ubi dum degeret, & hyems ea tempestate esset acerbissima, & ipse indispositus ac multum exagitatus frigore diurno; voluerunt Superiores, ut lectus calefactorio prius illi calefieret, verum tot precibus & rationibus ingeniosè prolati institit, ut obtinuerit totâ hyeme facultatem lecto frigido se immitendi.

Cate.

Cæterum pœnitentiarum ejus fitis omnium maximè se prodidit in cibatu. Quando extra solemne jejunium accumbebat in refectorio communi, ipse quidem industriè abstinenciam suam in sumendis cibus dissimulabat, quo oculos assidentium falleret; attamen non poterat tanta cautela uti in occultando, quin fuerit observatus & moniti Superiores. Sicut uno die Veneris Parmæ contigit, ubi visus fuit comedere tam parum, ut reflecteret qui ministrabat mensæ, & P. Rectorem certiozem redderet. Ille præcepit; rediret ad mensam, & de novo pranderet; quod fecit suaviter subridens. Istam virtutem abstinentiæ jam tum quoque exercuerat in sæculo: adeoque dum esset Romæ tempore Anni Sancti in domo sui Nepotis, qui tum erat Prælatus in aula Pontificia, ut se subtraheret à cibus mensæ aliàs frugalibus, & sua jejunia subduceret censuræ domesticorum; prætexuit, nescio quam causam edendi privatim in cubiculo, & mandatum dedit nihil sibi pararetur præter panem & jusculum

commune: quâ refectione compluribus diebus contentus ibi victitavit; oportuit autem ei in hoc obsecundare, ne reciperet se alio, ubi liberius fervoribus suis fræna laxaret. In Religione vero abstinentiæ ejus erant tantæ, quantæ permittebantur. Et ut erat ingeniosissimus in modis excogitandis ad petendum & obtinendum: semel ab uno Superiore impetraverat plenam facultatem faciendi circa victum quidquid sibi videretur: eo quod polliceretur, cohibiturum se intra eos terminos, quibus non læderet sanitatem. Sed æquè periculosus judex est ejus quod prodest quam quod nocet valetudini, qui summo odio contra gulam unâ & summo affectu erga abstinentiam agitur. Suo ergo arbitrato relicto, ut postea revelavit, fixum habuit ordinariè jejunare diebus Mercurii in pane & fructibus; Veneris in pane & vino. Sabbatho prout consuetudo ferebat, ita tamen, ut sibi interdiceret, uno genere cibi solito dari tali die; causatus ab illo stomachi abhorrescentiam. *Non tamen hic mos, inquit,*
dura-

duravit longo tempore, quia Superiori fuit indicatum me varia edulia omittere. Voluit ergo à me distinctè intelligere, quid facerem? Etiam si autem illi dicerem, non sentire me dispendium; & revera videbatur mihi ita se rem habere; voluit tamen ut diebus Mercurii & Veneris tantum portionem relinquerem. Ergo in ista Novena Virginis Deipara, in qua feci hanc relationem, fateor me non nihil amplius sumpsisse, sed admodum parum id fuit, & expertus sum id mihi potius profuisse quam nocuisse. Superioribus postea consilium fuit non solum in illum animadvertere, quando degebat in nostris domibus; verum etiam, & fortassè diligentius, quando versabatur in itineribus; & hospitabatur tempore concionum in Episcopis, aut aliorum domiciliis: ac propterea quando Genuâ Lucam abibat prædicatum, P. Præpositus accer- ciri curabat quemdam Patrem è tertio probationis anno, qui esset illi socius, & injunxit, ut in rebus valetudinem concernentibus P. Antonius illi obedi- ret; quod si obvenirent illi quidam fer- vore non communes, & desideria in

rebus potissimum quæ poterant esse consequentiæ; semper communicaret cum illo, & exploraret ejus judicium. Quod humillimè executus est. Et quidem quamvis libertas illi sublata esset, per quam indiscretionis subiisset periculum; non destitit tamen deprecari, & obtinere abstinentias aliquanto moderatiores, in quibus visus est cum notabili frequentia continuare, existimans sibi licitam quamdam speciem epikiæ, multum diversam ab ea, quæ subinde alii obsequuntur suis sensibus: eratque hæc: quod elicita quadam licentia ex ore cujusdam Superioris, ea uteretur adhuc dependenter à consensu alterius, cujus directioni erat commissus; susque deque habens utrum mutatae essent circumstantiæ laborum, debilitatis, & aliarum occupationum ac temporum, quas alius requireret; sed tantum considerans quid esset de novo observatum & moderatum.

Porro is qui genium suum ita fraudabat in victu ordinario & necessario, facilè est colligere, quanto minus sensibus obsecundaret in iis quæ lautitiam
&

& delicias præferrent. Si mensæ inferretur cibus aliquis delicatus, forte in eleëmofinam submissus; statim illum Deo donabat. In eduliis communibus, si quidquam erat in totum aut ex parte melioris conditionis, ex toto vel ex parte non tangebatur. Illud quod dari solet supra reliquos Concionatoribus, tamquam necessarium ad restaurandum exhaustas vires; quasi superfluum ferè semper intactum remittebat & inviolatum. Vix venerat Cremonam ad prædicandum; quam mox flagitavit ne quidpiam sibi apponeretur vel amplius, vel diversum à communitate. Cum postea transtulisset se ad Episcopium, ut per quadragesimam ibi habitaret; patravit mirabilia in omnibus, quæ austeritatem vivendi quam servabat: quippè per puram necessitatem & obedientiam attinent. Coactus vesci carnibus, non voluit plus sibi in mensa dari, quam tres aut quatuor uncias, cum jusculo sine sale, & modicum postpasti. Vesperis autem pro cœna non admittebat nisi pulmentum aliquod quod desiderabat esse ex pane

aqua macerato confectum nullo condimento Salis adhibito, ut plus insipidum esset. Lucæ testatur Socius, quod noluerit esse singularis in quærendo, ut sibi apportaretur hoc vel illud obsonium, quantumcumque parum videretur. Sed ex iis, quæ vel Medici, vel socius curaverant illi apparari, sumebat semper pessimum, & in tam parva quantitate quam fieri poterat. Ea propter socius, qui illi adhærebat per quadragesimam in Episcopio Cremonensi, dixit eum sibi visum perpetuum miraculum, quod tantillo cum cibo par esse posset laboribus concionum, quas faciebat tantâ cum alacritate & contentione, ac si fuisset homo validus & robustus. Multo magis recusabat omne genus lautitiarum, quæ offerebantur tam à nostris, quam ab extraneis. Exemplo sit, quod cum Festo Sanctæ Catharinæ Parmæ exhortationem habuisset in Collegio Nobilium, invitatus ad prandium noluit ire; & patinam honorariam, quæ illi fuit missa ad Collegium Sancti Rochi, cum illi apposita esset, reliquit illibatam.

tam. Sæpius de illo quæsta est Domina Maria Magdalena Durazzo, ejus Soror Germana, quod cum voluisset illi dare aliquantum sacchari rosacei, aut quid similitum confectionum, quibus valetudo ejus egere videbatur, si-ve multum illud esset, si-ve parum; semper rejecisset; quasi monstraret se de- dignari tales reculas minutiores, sed re- vera non erat nisi heroica accuratio, ob quam deliberatum illi erat genio nil indulgere, quod delicias præsefer- ret, quantumcumque exile. Ut illi subministraret pocillum electuarii, una cum quatuor rosariis, opus fuit trade- re Socio occultè deferenda, & per Su- periorem adigendus, ut acceptaret. Numquam tamen voluit illa admitte- re, nisi in usum aliorum. Posset videri cuiquam esse saltare extra orbitam, si hoc loco dicerem, numquam con- quæstum esse de obsoniis, numquam auditum fuisse aperire os super cibo bene, vel male apparato, aut quod parva fuerit habita cura suæ sanitatis tam labefactatæ. Quam sæpè tamen hoc monstrum in Religiosis personis, se

se prodit; quod cum gravi sensu priventur eo, quod habent; & cum passione murmurent sibi deesse, quod non habent. Quam longè aberat ab hac illusione P. Antonius Iulius! numquam desiderabat habere, sed semper non habere, quod carni, & palato blandiretur.

Omnis ejus quærimonia erat de pœnitentiis, quas credebat se posse subire, & tamen illi à Superioribus vetabantur; apud quos assiduè instabat, nec desistebat, licet sæpius repulsam passus, ut sibi in eo satisfaceret, sicut olim dicebat B. Aloysius Gonzaga, quod sibi ipsi non defuisset. Suo Magistro Novitiorum narrabat frequentia jejunia, quæ in sæculo peregerat in pane & vino, nudos aseres in quibus somnum ceperat, & alias species asperitatum, quibus se afflixerat; ut persuaderet sibi adhuc vires iis pares superesse: illique exercendis licentiam extorqueret. In illo autographo, in quo paucis ante mortem mensibus declaravit (sicut dictum est) P. Provinciali cupido restringere Pœnitentias
 quas

quas faciebat; tantum abest ut cogita-
ret debere eas diminui, quod post-
quam exposuisset voluntarias istas pœ-
nas, quas assumebat, subjunxerit:
*Cum ita se res habeat, quod per illas pœnas
nullum corpori dispendium accersam; vi-
detur mihi, postquam vires meas mensus
sum, probabile esse; sine detrimento sani-
tatis posse me aliquanto plures, pœniten-
tias enumeratis adjungere. Petiit ergo
quinies per septimanam se flagellare;
tertio aut quarto catenulis se, aut ci-
licio constringere; dormire vestitum;
tribus vel quatuor diebus jejunare; &
aliquot in pane & vino; allegans expe-
riri se nihil magis sibi conducere, quam
sobrietatem; quibus rationibus adde-
bat inflammatas preces, ut sibi conce-
derentur; multoque magis ne accide-
rentur illæ austeritates, quas faciebat,
onerans conscientiam Superiorum
damno Spirituali, quod incursum
se putabat ob nimiam indulgentiam.
Undè in alio folio ejusmodi postula-
tionum ita concludit: *Si R. V. velit
aliquid pœnitentiarum defalcare, conside-
randum relinquo: quod quantum attinet
ad**

ad partem corporis, pro certo mihi persuadeam; si desinam facere sicut usque modo feci, notabiliter spiritum debilitandum; nisi hoc modo per pœnas excitetur. Etenim hæc est mea miseria, quod nisi sicut cœpi, integrum eum conservem; exponar presentissimo periculo, post primum passum, quo retrogrediar, secuturos multos. Præterea sensibiliter mihi impressum habeo, quod pauca illa mortificationes me facient minus tepidum, & interius distractum; quin imo occasio erunt ut ministerium verbi Dei obeam majori cum alacritate, & puritate intentionis, ac zelo salutis animarum, glorieque divinæ; quod utique sperandum non est sine illis. Ab eo tempore, quo multis austeritatibus iussus est supersedere, & ipsemet cognovit se non posse eas assumere; studuit supplere hunc defectum aliis mortificationibus, ex illarum genere, quæ non incurrebant in oculos, ut prohiberentur; vel non nocebant corporis sanitati; attamen animæ cupiditatibus non minus erant acerbæ. Quomodo in eo se gereret assequi possumus è quibusdam suis propofitis, quæ scripta reliquit, & ita sonant:

nant: Nunc cum deinceps non possim pro
meis, tantis & tam gravibus peccatis, fa-
cere pœnitentias majores ob corporis imbe-
cillitatem; dabo me studio abnegationis mei
ipsius, in rebus gloriosis, & permittam me
superari in contentione ingenii: quia licet
hoc quoque debilitet corpus, nihil obest quo-
minus hoc faciam: tot enim mea delicta
traxerunt originem ex radice propria exi-
stimationis: & alio in loco hoc infirmitat
dicens. Si non possum, quæ deberem per-
ferre, stante hoc mei corporis languore;
quare non patiar ad minimum ubi possum,
& patiendo non officiam valetudini? In
laudibus meis reiiciendis, permittendo me
vinci ubi certamen erit de ingenii præstan-
tiâ, omittendo conceptus in concionibus ma-
gis argutos, & plausibiles, quam utiles; re-
linquendo cibos delicatiores & sapidiores:
&c. Quæ quam studiosè impleverit &
ex animo à se impetraverit, norunt il-
li, quibuscum convixit, & ea quotidie
videre potuerunt.

Itaque non contentus refrænatione
gulæ in ciborum abstinentia, juxta
celebre monitum S. Bernardi, cogita-
vit progredi ad mortificationem inge-
nii,

nii, & aliorum appetituum. Unus eorum fuit erga Musicam, in quam propendebat ex naturæ genio, & habitudine ad perfectionem formata, ob peritiam artis, proinde subsidio cantionum spiritualium elevabat cor suum ad Deum, replebatque affectibus sanctis. Et quidem dum esset Romæ itabat libenter ad Oratorium S. Philippi Nerei, ubi exercitia miscentur modo concionibus, modo musicæ modulationibus devotis. At recordatus quod in annis juvenilibus deliquisset, ea abutendo ad quampiam vanitatem; cogitatio subiit, eâ prorsus abstinendi ad castigandum priorem defectum. Sane ibi Romæ consuluit Professore Religiosum, utrum consultum illi esset se in eo mortificare, & voluptate illa innoxia se privare; de quo illi tum inciderat dubitatio. Postea fervor ejus quotidie incrementum sumens, eam sustulit, & certum reddidit fore hoc Deo gratius; atque ita fecit, uti repertum est in uno dictorum foliorum, ubi insit: *Me summe recreat Musica, sed quia mihi servivit in seculo pro uno ex instrumentis, quibus offendi*

di Deum; statui me in ea mortificare non
accedendo loca, ubi ei interesset, ne qui-
dem quando sit in nostra Ecclesia. Nec so-
lum privabat se ea modulatione, verum
etiam domestica recreatione, quæ
erat illi dulcior harmonia, quam mu-
sica; quia multum delectabatur con-
versatione religiosâ: ideoque in sæcu-
lo sæpè sæpius adibat cœtus religiosos,
ut eorum Societate frueretur: quin-
imo compluribus diebus apud eos per-
sistebat, ut talentis eorum se pasceret,
& proficeret in virtute, ac doctri-
na. Coërcebat tamen illam ipsam re-
laxationem tribus illis diebus, quibus
per septimanam jejunabat, abstinens
consuetibus superioribus ab ordi-
nariâ recreatione; quamvis non diu
hoc illi licuerit; quippè præterquam
quod salubre ejus valetudini esse non
poterat, confestim à sumpta refectio-
ne se subducere ad seria peragenda; re-
dundabat in præjudicium aliorum, qui-
bus erat delectabilius omni Musicæ
concentu commercium P. Antonii Iu-
lii, acceptum æque ac utile, ob amabi-
lem ejus, & religiosè compositum mo-
dum

T

dum

dum agendi. Ipse vero insuper ut minimum egebat communi recreatione, quia reliquo tempore erat ita abstractus, & solitudinis amans; ut nisi in cubiculo suo vel templo, nullibi unquam reperiretur. Cubiculum illi serviebat ad devotionem magis collectam, & internam vacationem; ad parandas conciones; & ad incommoda, quæ variæ tempestates anni causant toleranda. Illâ ætate, quâ de bona Morte ratiocinabatur Genuæ, habebat cubiculum calidissimum, licet in eo totis diebus studiis se occuparet. Repertus ibi per intervalla à quodam Patre, & interrogatus, qui posset isthinc tam diu perdurare; cum alii qui versabantur in cubiculis minus molestis, ab æstu iis expulsi, discurrerent per domum, alibi quærentes aliquod refrigerium: respondit, quod potius inde sentiret levamen; etenim cum consuesset multum pati à frigore, calore illo refocillaretur, & novum hauriret vigorem; & utcumque guttæ sudoris crassiores stillarent à fronte, vendebat tamen illas pretio gemmarum ingentium:

tium: Quia per illas comparabat tantam & tam ingentem copiam animarum converfarum, & meritis cumularum, quas Deo lucrabatur.

Aliarum Mortificationum publicarum complures faciebat in culina & Triclinio, ubi non solum erat accuratus in ministrando & lavando diebus assignatis (volebat enim juxta alios nomen habere in tabula, & aliis in iis ministeriis esse æqualis, sine ulla exceptione: Imo etiam si concionandum illi esset, ne utiquam se excusabat, ne quidem diebus, quibus dicebat) sed insuper obibat functiones illas viles, sordidas, & molestas cum impigra applicatione, diligentia, & desiderio patiendi, & in iis se fatigandi. Fratrem autem illum qui solet monere, quando à lavando cessandum esset; impensè rogabat, ne se missum faceret, sed quam tardissime abeundi potestatem daret; & dicebat magno cum affectu: sibi margarita cariorem esse quam libet lancem, quam pro amore Dei sibi purgandam daret, nec voluisse pro omni auro mundi perdere quæstum similis
T 2 diei.

diei. Tanti faciebat valorem operum poenaliū, quæ Christus Dominus noster suo exemplo reddidit pretiosa. Adhæc multociens cernebatur in medio refectorii comedere in terra; & in exercitiis ejusmodi mortificationum eligebat semper situm corpori molestiorem. Si illi à Superiore negarentur, tamdiu manebat de genibus supplicans, ut, ne contristaretur, opus esset illi permittere. Et fuit profecto rarum exemplum in isto, quâ propter frequentiam, quâ propter humilitatem, quam in eo prodebat. Numquam illi venit in mentem esse similia exercitia magis juvenum, quam viri quinquagenarii: quin potius è vestigio advolabat ad tales actiones cum junioribus; & in quibusdam locis, ubi non est moris eas obire, nisi ad primam mensam; quando venire tum non poterat, obtinebat, ut faceret etiam solus in secundâ. Denique tam altè imbiberat istum spiritum mortificationis ut non solum in his & aliis operibus perpetuo illum manifestum faceret, verum etiam ex plenitudine cordis redundabat in verba proin-

proinde — semel cum esset in Novitiatu, discurreretque cum Tyronibus de virtutibus B. P. Francisci Borgia, cujus eo die festum celebrabatur: multum extulit in illo spiritum ejusmodi mortificationum, & dixit: Ecce quomodo Sanctus ille Pater impellebatur ad poenitentias; & nihilominus aliqui mihi inculcant, oportere me in illis circumspectum esse, & magis moderatum; & concludebat, cum significatione magni sensus: quod omnes Sancti per istam viam transiverint, eamque esse prorsus tutam & securam.

C A P V T XII.

Rigida Paupertas P. Antonii Iulii.

MAteria poenitentiae omnibus numeris absolutae, secum infert Paupertatem Christi. Cum igitur P. Antonius Iulius fuerit tam sollicitus ad procurandam materiam aliunde, non fuit sequis in hac concupiscenda, quae ex paupertate illi in manus deferebatur. Erga quam demum in saeculo,